

L'hombrens historie

L'hombrespillet, som er mindst 600 år gammelt, stammer fra Spanien (på spansk hedder mand "hombre"). Spillets navn betyder altså "manden" (spilleren).

Dette gamle intellektuelle og kulturelle kortspil bliver første gang nævnt i optegnelser fra Spanien i 1300-tallet, udviklet af klostermunke i middelalderen, for i balance til det åndelige, ved træning og øvelse at vedligeholde den intellektuelle logiske tankevirksomhed.

Da det i klostrene var forbudt at tænke logisk og spille kort, samt at tænke andet end det åndelige, var der 4 spillere til hvert spil, men kun 3 der spillede ad gangen, da der skiftevis var én, der skulle stå ved døren og holde øje med prioren. I dag kaldes ham ved døren oversidderen og er ved bordet altid placeret over for kortgiveren.

Fra Spanien og over Frankrig blev det udbredt til mange andre lande, herunder Danmark, hvor det fra sidste århundrede blev spillet meget af samfundets top. Efter anden verdenskrig er det blevet udbredt til alle sociale lag i samfundet og spilles i dag af begge køn, men stadig med mænd, som dominerende i antal af spillere.

Det er ubetinget det mest interessante, og det mest indholdsrige kortspil der findes, dette gamle kulturhistoriske spil. Det kræver mere end noget andet spil øvelse, beregning og kombinationsevne, samt psykologisk sans.

I intet andet spil kræves så fine beregninger, og frembyder der sig så mange vendinger, samt varianter under spillet. Ansete matematikere påstår, at der forekommer mange millioner forskellige spil efter kortenes forskellige sammensætninger og anvendelse.

Disse for den passionerede og dygtige kortspiller tillokkende egenskaber ved l'hombren er grunden til, at dette spil gennem mange hundrede år har bevaret sin tiltrækning og hævdet sin plads, over for whist og bridge, eller hvad de spil hedder, som en tid er på mode i vores voksende informationsteknologi samfund.

I intet andet spil kan man drage så meget fordel af sine medmenneskers mangel på selvbeherskelse. Deltagerne bør derfor være opmærksomme på hinanden indbyrdes, både under meldingerne, under købet, medens kortene efterses og under selve spillet, samtidig med at hver især søger ikke at røbe sig selv over for modstanderen.

Men der er meget få mennesker, der formår at beherske sig så fuldstændigt, at ikke den mindste mine eller trækning røber, hvad der anses for at være uheldigt eller heldigt.